

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Vladika a sudcov JUDr. Jozefa Kolcuna a JUDr. Ivana Machyniaka v právnej veci žalobcu **Ing. M. H.**, bývajúceho v B., S. č. X., t.č. P. č. X., zastúpeného JUDr. P. A., advokátom v B., Č. č. X., proti žalovanému **Ú., B., Š. X.**, o **určenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru a iné**, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 7 C 189/1993, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 19. marca 2007 sp. zn. 4 Co 321/2006

t a k t o :

Z r u š u j e uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 19. marca 2007 sp. zn. 4 Co 321/2006 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom z 11. mája 2006 č.k. 7 C 189/1993-266 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal určenia, že okamžité zrušenie pracovného pomeru zo dňa 2.9.1993 je neplatné, jeho pracovný pomer trvá a žiadal náhradu mzdy.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 19. marca 2007 č.k. 4 Co 321/2006-290 odvolanie žalobcu odmietol a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal skutočnosť, že v čase doručovania rozsudku 23.5.2006 a 24.5.2006 v mieste bydliska sa nezdržiaval. Zákonom stanovená 15-dňová lehota na podanie odvolania

začala žalobcovi plynúť 30.5.2006 a posledným dňom na podanie odvolania bol deň 14.6.2006 (streda). Odvolanie osobne bolo podané až 27.6.2006, teda po uplynutí odvolacej lehoty ako oneskorené. Tento nedostatok bránil vecnému prejednaniu odvolania žalobcu a preto bolo odvolanie ako oneskorene podané podľa § 218 ods. 1 písm. a/ odmietnuté. Pri zisťovaní podmienok náhradného doručenia v zmysle § 47 ods. 2 O.s.p. vyzval žalobcu, aby oznámil, či v čase doručovania zásielky sa v mieste doručovania zdržiaval, na čo tento reagoval tým, že vopred upozornil súd prvého stupňa, aby mu z rodinných a zdravotných dôvodov boli od začiatku až do odvolania všetky písomnosti zasielané na prechodnú adresu t.j. P. X. a nie na adresu trvalého bydliska. Týmto podaním však žalobca nijakým spôsobom nepreukázal a ani neodpovedal na dotaz odvolacieho súdu, či sa v mieste doručovania v dňoch 23. a 24. mája 2006 nezdržiaval, teda na adrese B., S. X..

Žalobca podal proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. s odôvodnením, že v zmysle ustanovenia § 47 ods. 2 O.s.p. nedošlo k náhradnému doručeniu rozsudku, keďže žalobca sa nezdržiaval v mieste trvalého bydliska pravidelne ale väčšinu času sa zdržiaval na adrese P. č. X., kde sa staral o svoju chorú matku. V tejto súvislosti požiadal viackrát písomne súd, aby písomnosti mu boli zasielané na adresu jeho prechodného pobytu a to do doby než to nezmení a neoznámí súdu. Prvostupňový súd pri doručovaní rozsudku túto skutočnosť nerešpektoval a rozsudok zaslal žalobcovi na adresu jeho trvalého bydliska. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 19.3.2007 sp. zn. 4 Co 321/2006 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Vyjadrenie k podanému dovolaniu zo strany žalovaného nebolo podané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré v zmysle § 236 a nasl. O.s.p. možno napadnúť dovolaním.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. a proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné ešte aj v prípadoch uvedených v ustanovení § 239 O.s.p.

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorý odmietol odvolanie ako oneskorene podané. Teda nebolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa, nebolo ani potvrdené a odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, nejde ani o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia a ani o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Keďže dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje niektorý zo znakov uvedených v § 239 ods. 1, 2 O.s.p. je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa citovaného zákonného ustanovenia nepripúšťa.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu odvolacieho súdu ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie v ktorom bolo vydané je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O.s.p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 O.s.p. ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonom ustanovení skutočne trpí.

So zreteľom na žalobcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameral na otázku opodstatnenosti tvrdenia dovolateľa, že v prejednávanej veci mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred nim konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

V prejednávanej veci žalobca odôvodnil prípustnosť dovolania vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. tým, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedol, že odvolací súd odmietol jeho odvolanie nesprávne, pretože v danej veci neplatila fikcia doručenia podľa § 47 ods. 2 O.s.p. lebo súd prvého stupňa mu doručoval rozhodnutie v mieste trvalého bydliska, kde sa nezdržiaval, pričom požiadal súd o doručovanie na adrese P. č. X., kde sa prechodne zdržiaval.

Podľa § 47 ods. 2 O.s.p. ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržuje, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že mu zásielku príde doručiť znovu v deň a hodinu uvedenú v oznámení. Ak zostane i nový pokus o doručenie bezvýsledný, uloží doručovateľ písomnosť na pošte alebo na orgáne obce a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát zásielku do 3 dní od uloženia nevyzdvihne, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia i keď sa adresát o uložení nedozvedel.

Citované ustanovenie pre prípad náhradného spôsobu doručenia písomnosti, ktorú treba doručiť do vlastných rúk adresáta ustanovuje postup, ktorý by mal adresátovi zaručiť, aby sa mohol o doručovanej zásielke a jej uložení dozvedieť a si ju vyzdvihnúť. Jeho hypotéza preto vychádza z toho, že adresát sa v dobe doručenia (t.j. v konkrétny deň) skutočne zdržuje v mieste doručenia a má tak možnosť si doručovanú zásielku bezprostredne po náhradnom doručení prevziať, či vyzdvihnúť.

Len riadne a predpisom zodpovedajúce doručenie rozhodnutia môže vyvolať dôsledok, že sa uplatní ustanovenie § 47 ods. 2 posledná veta O.s.p., t.j. že sa písomnosť pokladá za doručenú tretí deň po jej uložení. Ak je adresátom dodatočne preukázané, že záver o tomto predpoklade náhradného doručenia nie je správny, nejde o účinné doručenie. V takom prípade, podľa ustálenej judikatúry, adresátovi začne plynúť odvolacia lehota až odo dňa, keď potom písomnosť na pošte skutočne prevzal, aj keď sa tak stalo až po uplynutí troch dní od jej uloženia (pozri napr. Zborník IV, str. 1087).

Na čísle listu 150 predmetného spisu sa nachádza podanie žalobcu datované dňom 26.12.2001, v ktorom oznamuje Okresnému súdu Bratislava IV, že sa zdržiava na adrese P. č. X., pošta N., okres B., kde žiada, aby mu bola doručovaná pošta do vlastných rúk až do odvolania. Napriek tejto skutočnosti prvostupňový súd doručoval rozhodnutie žalobcovi na adresu trvalého pobytu B., S. X.. Aj odvolací súd pri šetrení podmienok doručenia predmetného rozsudku žalobcovi, po zistení, že žalobca žiada všetky písomnosti zasielať na prechodnú adresu, t.j. P. X., N., kde sa aj zdržuje, na túto skutočnosť vôbec neprihliadol. Dospel k celkom inému záveru, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal a ani neodpovedal na dotaz odvolacieho súdu, že sa v mieste doručovania v dňoch 23. a 24. mája 2006 nezdržiaval (na adrese B., S. č. X.).

Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a jemu predchádzajúce konanie má vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Mal totiž za preukázané, že prvostupňový súd napriek tomu, že ho žalobca písomne upozornil a požiadal o doručovanie zásielok na adresu prechodného pobytu P. X., N., mu predmetný rozsudok doručoval na adresu trvalého pobytu B., S. X., hoci podľa tohto písomného podania mu bolo známe, že adresát zásielky sa v mieste doručenia nezdržuje. Túto skutočnosť prehliadol aj odvolací súd, ktorý svoje rozhodnutie založil na fikcii doručenia podľa § 47 ods. 2 O.s.p. Žalobca sa tak nemohol žiadnym spôsobom dozvedieť o doručovanej zásielke. Ak teda odvolací súd majú nesprávne za to, že dňom doručenia rozsudku súdu prvého stupňa žalobcovi bol deň 29.5.2006 a lehota na podanie odvolania tak začala žalobcovi plynúť 30.5.2006 a posledným dňom na podanie odvolania bol deň 14.6.2006, pričom odvolanie bolo osobne podané až dňa 27.6.2006, odvolanie žalobcu odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. ako oneskorene podané, rozhodol nesprávne a žalobcovi týmto postupom a rozhodnutím odňal možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Uvedená procesná vada zakladá podľa uvedeného ustanovenia prípustnosť dovolania a je tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť. Vzhľadom na to, Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 19. marca 2007 sp. zn. 4 Co 321/2006 zrušil podľa § 243b ods. 1 časť vety za bodkočiarkou O.s.p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 prvá veta O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júna 2008

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: